

водопады и сребърны изворны воды. Тѣхны-тѣ сърдца по неволѣ студенеяхъ, кѣту невиджахъ нито роднины, нито пріатели, или пѣкъ кѣту ся гледахъ, чи смъ размѣсены и разбъркани кѣту овцы съ козы: Българе, Арнаути и Гагаузы. Тѣ плачахъ и натяквахъ на злочестнѣ-тѣ си гибелнѣ смѣбѣ, коя ги е тѣй жалостно отхвърлила. . . .

Населихъ ся Българе-тѣ въ Бессарабіѣ-тѣ и направихъ по вече отъ 80 села. Минася много время, нѣ не бѣше лесно да ся забрави мило-то родище и сяко въспоминаніе е было причина на много сълзы.

Нѣ благодареніе на трудъ тѣ, който сякога смѣно награждава въ страны, дѣто размирицы-тѣ и убійства-та ся умирявѣтъ отъ строги-тѣ закони на правдѣ-тѣ. Въ кратко время преселенцы-тѣ преминувѣтъ отъ шатры (чадѣри) въ бордеи, — ей чи кѣту отъ земѣ-тѣ изнигнахъ тѣзи хубави орядены кѣща, които нынѣ виждамы. Въ дивы-тѣ Бессарабски полета, дѣто вълцы-тѣ вяхъ; въ ерослаты-тѣ долища, дѣто тросакъ-тѣ растеше, работны-тѣ Българе въ нѣколко години ей чи вълцы-тѣ испѣдихъ, а долища-та, дѣто тросакъ-тѣ растеше, ги покрыхъ съ лозя; въ блата-та, тамъ дѣто жебы-тѣ безпримлѣкваніе крещяхъ по брѣгове-тѣ имъ, които бѣхъ покрити съ тѣрнакъ, сега ся издигнахъ високи чести вошки, позеленяхъ отъ лозя и градины, и гласъ-тѣ славейчевъ зе да ся чува и жеба та несмѣй вече да кряска предъ птичій гласъ. Широки-тѣ полета ся покрыхъ съ кадифенъ цвѣтъ, овцы зѣхъ да блѣвѣтъ, конѣ да ржѣтъ, и вѣтѣръ-тѣ съ шумъ носи